

EL DESCONCERT

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Ens agradaria viure personalment i socialment un temps de més estabilitat, seguretat i durabilitat. En canvi, ens trobem personalment i socialment en un temps d'inestabilitat, d'inseguretat, de canvi constant. Hem passat de la societat líquida, definida pel sociòleg polonès Zigmunt Baumann el 1999 a la societat gasosa, concepte que va sorgir deu anys més tard.

En tots els àmbits, mana la pressa del canvi, que sembla que no s'ajusti a la calma del pensar. I sorgeixen les preguntes: què cal fer?, com ho hem de fer?, amb qui ho hem de fer? Potser seria bo canviar-les per: què cal ser?, com ho hem de ser?, amb qui hem de ser?

Si tant amb les primeres preguntes com amb les segones com amb totes algun dels components del grup es desmarca per por o perquè només ell vol tenir la raó, s'equivoca. En els moments de fragilitat actual en tots els àmbits, és millor que mai mantenir-se junts en la reflexió conjunta, malgrat el desconcert, el desànim, el no veure res i malgrat les possibles propostes no ens agradin.

En la primera lectura d'avui, els israelites són enmig del desert del Sinaí, enmig del no-res, de l'aparent sense sentit. Déu els diu que són els seus mimats: «us he pres sobre les ales igual que una àguila... sereu la meva possessió personal... Sereu la meva nació sagrada». Nosaltres no entenem la manera de fer de Déu, perquè ho pensem des de nosaltres; en canvi Déu fa les coses sempre, sempre, d'una altra manera, sempre viva i creadora, sempre sorprenent.

Els israelites qui van sobreviure el desert, van entrar junts més tard a la terra promesa. I ara ve la pregunta: ¿van aconseguir entrar a la terra promesa perquè van creure en Déu o perquè es van mantenir junts? I la resposta és per les dues raons.

En la segona lectura, Pau ens recorda que Crist va morir per tots. No només per als homes honorats sinó, diu literalment, pel dolents. I ara ve la segona pregunta: ¿és tan clar judicar qui són els honorats o qui són els dolents? I si ens ho plantejem des del nostre interior? Siguem honorats, a vegades hem estat una mica dolents, que vol dir que ens hem posat per damunt dels altres creient-nos millors. Per damunt i no al costat, que seria la forma més honorada.

Aquesta lectura acaba: «Gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor, que ara ens ha reconciliat, tenim l'honor de gloriar-nos en Déu». Tot és un regal.

En l'evangeli, Jesús ens alerta: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors». Després anomena els dotze noms dels qui formaran la seva colla, els dotze apòstols. Curiosament els diu que no vagin a predicar els qui no són jueus, que no vagin als pagans ni als samaritans. «Pel camí prediqueu, anunciant que el Regne de Déu és a prop. Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis». Tot això ho mana per als qui són dels *nostres*. La temptació és pensar que només ells tenen el poder de fer-ho, que només nosaltres tenim el poder de fer-ho o, al contrari, que no en seran, no en serem, capaços, perquè només confiem en el nostre poder i no en el de Déu. Quan deixem a Déu ser Déu en nosaltres, som més nosaltres mateixos.